

[Lysholt Hansen.]

til et enkelt firma, når man siden marts 1968 havde vidst, at man skulle bruge så store lokaler.

Inden mødet den 21. august havde vi fået ministerens redegørelse for de foreliggende tilbud om kontorlokaler til kildeskattedirektoratet, hvor man gentog oplysningen om, at Rasmussen & Schiøtz' tilbud var et resultat af den annonce, der havde været indrykket i maj, og yderligere var der tilføjet, at man havde forhandlet med firmaet i maj-juni måned. Selv om vi ikke kunne forstå, at det skulle være nødvendigt at komme op på en så voldsom pris, som der her var tale om, en pris, der lå langt ud over, hvad staten ellers var vant til at betale, måtte vi altså tro, at der i løbet af den ca. halvanden måned, der var forhandlet med Rasmussen & Schiøtz, virkelig var sket en nøje vurdering såvel økonomisk som teknisk af de modtagne tilbud, sådan som boligministeren anførte i sin ansøgning.

Først ved samrådet den 24. september med boligministeren, da sagen var afgjort, oplystes det, både at Rasmussen & Schiøtz' tilbud ikke var et resultat af annonceringen, og at forhandlingen med firmaet var indledt ikke i maj måned, men den 12. og 13. juni. Undersøgelsen i kommissionsdomstolen viser endda, at oplysningen om 12. og 13. juni er ret tvivlsom, da det vel ikke kan kaldes forhandlinger, at ekspeditionssekretær Birch-Jensen, skattedepartementet, den 12. juni var til en privat middag hos Rasmussen & Schiøtz' direktør, Kaj Rasmussen, hvor han gjorde Kaj Rasmussen opmærksom på behovet for lokaler til kildeskattedeadministrationen. Det kan vist ikke kaldes forhandling. Det kan vel lige så lidt kaldes en forhandling, at samme Birch-Jensen, kontorchef Haumann og direktør Knud Jensen den 13. juni på tilbagevejen fra besigtigelsen af Nørrebro Industrigård uden forudgående aftale kigger op til firmaet Rasmussen & Schiøtz, hvor de forelægger sagen for nogle ingeniører og henviser firmaet til at rette henvendelse til slotsforvaltningen, såfremt sagen har interesse. Forhandlinger kan vist først siges at finde sted den 19. juni, da direktør Kaj Rasmussen er til møde i slotsforvaltningen,

hvor direktøren lover, at et tilbud vil være fremme i løbet af 8-10 dage.

Den 25. juni foreligger tilbuddet. Den 26. juni beslutter man sig til at gå ind for det, og den 28. juni giver man endelig accept. Altså, på mindre end en uge når man frem til en aftale med Rasmussen & Schiøtz, mens forhandlingerne med firmaet Larsen & Nielsen, der begyndte midt i april og førte til et endeligt tilbud fra dette firma den 26. april, brat bliver afsluttet, uden at dette firma indkaldes til afsluttende forhandlinger, hvor man eventuelt kunne have drøftet med det muligheden for med de økonomiske vilkår, der forelå nu, at komme med en konkurrerende pris.

Af dette og af kommissionsdomstolens beretning fremgår, at der ikke, som boligministeren anfører i sin ansøgning, har været tid til eller mulighed for at foretage den nøje tekniske og økonomiske vurdering, som han begrundet sin ansøgning om leje af et hus til 24 mill. kr. med.

Jeg må altså mene, at også denne oplysning til finansudvalget er vildledende og ikke kan stå for en nærmere prøvelse, og det er meget alvorligt. Det er specielt alvorligt, fordi det rokker ved den tillid, vi altid har haft i finansudvalget til, at vurderinger af de byggerier og lejemål, der fremsendes ansøgning til os om fra andre ministerier med påtegning om, at de er godkendt og gennemprøvet af boligministeriet, bygger på en virkelig grundig økonomisk og teknisk prøvelse. Det kan vi ikke have tillid til herefter.

Lad mig endelig som noget, der yderligere understreger, at regeringen ingen mulighed har for at bedømme, hvad der har haft betydning for finansudvalgets behandling af sagen, nævne, at boligministeren på gentagne spørgsmål i finansudvalget om, hvorvidt der eventuelt kunne blive tale om, at firmaet Rasmussen & Schiøtz kunne rejse erstatningssag, hvis vi ikke tiltrådte aktstykket, afviste en sådan mulighed. Af kommissionsdomstolens beretning fremgår det, at firmaet allerede dagen efter, at sagen var blevet udsat i finansudvalget, rejste spørgsmålet om erstatning, at kontorchef Smith mente, at staten var erstatningspligtig, og at også kammeradvokatens repræsentant nærmest var af denne opfat-